

Po bliskovo se je po Dunaju raznesla tužna vest... Cesarska prestolnica se je preoblekla v žalno obleko. Vse je pobičilo, vse žaluje. Od vseh strani prihajajo brzobjavna sožalja. Cesar in več članov cesarske hiše je izrazil svoje sočutje in sožalje.

Takoj po smrti so se zbrali k seji občinski svetniki, vodstvo krščansko-socialne stranke in razne druge korporacije, da izrazijo svoje globoko sožalje, ter da določijo vse potrebno glede pogreba.

Mrljica so položili v dragoceno rakev, okinčano z belim damastom. Mrljiški oder pa so postavili v veliki ljudski dvorani dunajske mestne hiše. Tam, kjer je toli in tolikokrat navduševal v ognjevitih govorih zbrano dunajsko ljudstvo, tam je ležal sedaj na parah, največji mož današnjih dni — dr. Lueger.

Povodom smrti dr. Luegerja so Njih ekselencija premilostljivi knez in škof odposlali nastopno brzobjavko:

„Veleslavno mestno svetovalstvo

Dunaj.

Žalostna vest o smrti mnogozasluznega župana in velikega patriota dr. Luegerja, me je globoko pretresla, in prosim, kot dvakraten gost v mestni hiši sprejet od dr. Luegerja kot hišnega očeta mesta Dunaja, da sprejmete izraz mojega prisrčnega sožalja vsled smrti prepričanega in značajnega katoliškega moža, za čigar ozdravljenje sem doslej prosil Boga, in za katerega večno vzveličanje hočem odslej moliti.

Dr. MIHAEL NAPOTNIK,
knezoškof.

V ponedeljek, dne 14. marca t. l., na dan pogreba, so premilostljivi nadpastir v stolni cerkvi ob 10. uri služili zadušnico za rajnega.

Kako prisrčno so ljubili Dunajčani rajnega svojega župana, se najbolj spozna iz globoke žalosti, ki je zavladovala ob smrti Luegerjev na cesarskem Dunaju. Z vseh hiš piapolajo črne zastave.

Ogromne množice ljudstva hitijo v veliko dunajsko mestno ljudsko dvorano, kjer leži na parah dr. Lueger. Močna vejaška straža komaj vzdržuje mir in red. Pritisk po ulicah krog mestne hiše je velikanski. Sleherni Dunajčan bi rad šel kropiti svojega župana. Matere čakajo s svojimi otroci po cele ure, predno pridejo do krste, da bi svojim malim pokazale onega moža, ki je bil tako prisrčen prijatelj mladine. Ljudstvo z dežele hiti neprestano v cesarsko prestolnico, da bi videlo svojega političnega voditelja vsaj mrtvega. Po vseh dunajskih cerkvah se glasijo neprestano otožni glasovi vernikov, ki v pobožnih molitvah prosijo Boga za dušni dobrobit dr. Luegerja.

Vse v krščanskem duhu pisano avstrijsko časopisje, pa tudi drugi zmernejši listi vseh strank pišejo obširno o vseh podrobnostih Luegerjevega življenja in delovanja, ter hvalijo njegove zasluge.

Avstrijsko judovsko časopisje pa v teh resnih dneh, ko je ležalo mrtvo telo Luegerjevo na parah, ne more brzdati svoje nesramne židovske strasti in z loparjem laži in zavijanja udarja po umrlem. Izmišlja različne dogodljaje iz Luegerjevega življenja, samo da bi zmanjšali sloves njegovega dobrega imena.

Z naravnost kraljevskim sijajem se je vršil v ponedeljek, dne 14. t. m. pogreb dr. Luegerja. Ob tej priliki se je pokazala vsa ljubezen in spoštovanje, ki ga je gojilo dunajsko prebivalstvo do svojega rajnega župana. Nikoli še ni Dunaj tako žaloval, kakor ta

dan. Že na vse zgodaj se je začelo ljudstvo zbirati v onih ulicah, po katerih se je imel pomikati sprevod. Pogreb se je otvoril ob pol12. uri dopoldne. Potem ko je župnik votivne cerkve prelat Mord blagoslovil mrljico, so med zvonjenjem vseh dunajskih zvonov dvignili težko krsto na gala-voz.

Predno se je začel pogreb pomikati, je izgovoril dunajski podžupan dr. Neumayer nekaj besedi rajniku v slovo. Mogočni izprevod se je začel nato premikati. Pogreb so otvorili ognjegasci, sledila so odposlaništva uslužbenecv mestnih podjetij z v črno tkanino zavitimi zastavami, veliko pevskih društev, deputacije društev, korporacij, strokovnih društev, katoliške dijaške zveze v žalobnih oblekah, duhovni redovi in dunajske fare, 18 voz z vencji, veliko vencev so že odpeljali ponoči na pokopališče. Nato se je pripeljal galavoz. Stražili so ga z bakljami v rokah: 16 uradnikov predsedstvenega urada, 16 katoliških dijakov, 8 meščanskih strelcev, 8 strelcev Deutschmeistrovega polka in 16 slug v gali. Uslužbenec mestnega pokopališkega zavoda so nosili župansko zlato verigo in rajnikove redove. V šestih kočijah so se nato peljale rajnikove sestre, soproge treh dunajskih podžupanov, magistratnega podravatelja in sestre strežnice, trije mestni slugi v gali, mestno uradništvo, okrajna zastopstva, predsednika gosposke in poslaniške zbornice z gosposkožborničnimi člani in s poslanci, namestnik deželnega maršala, deželni odbor in deželni poslanci, vsi nižjeavstrijski župani, deputacije mest, deželne deputacije, člani dunajskih okrajnih in nižjeavstrijskih okrajnih šolskih svetov, deputacije vodstev mestnih šol, ubožnih očetov in zadrug, mestni slugi, ognjegasci oddelki.

Pogreb se je pomikal čez Ring. Pred državno-zbornim poslopjem je pogreb obstal. Od rajnika sta se tu poslovila zbornični predsednik dr. Pattai, in namestnik deželnega maršala, baron pl. Freudenthal.

Po Pattai-ovem in Freudenthalovem govoru pred državnozbornsko palačo, se je pomikal pogreb naprej po Ringu in skozi Koroško cesto v cerkev sv. Štefana, kamor je došel pogreb ob 1. uri popoldne. Pred glavnim vhodom je čakal cesar na pogreb. Velikanska cerkev je bila vsa prevlečena v črno. Prižgane so bile vse sveče. Na evangelijski strani pred velikim oltarjem je bil pripravljen klečnik za cesarja, za cesarjem so stali nadvojvode, nasproti cesarju pa zastopniki tujih vladarjev. Za posebnimi odposlaniki so stali člani stolnega kapitla, na epistelski strani so pa stali kardinal nadškof dr. Gruscha, zastopnik sv. Očeta papeža Pija X. nuncij Granito di Belmonte. V spodnjih klopih so sedeli na levi najvišji dvorjani, na desni pri dunajskem dvoru poslaniki, skupni ministri, ministrski predsednik Bienerth z ministri, zbornični predsednik, namestnik nižjeavstrijskega deželnega maršala, generali, načelniki uradov. Cerkev je bila natlačena polna. Spalir so tvorili ognjegasci. Nadvojvodinje so prisostvovali cerkveni slavnosti v cesarskem oratoriju. V spodnjem presbiteriju so sedele rajnikove sestre, podžupani in mestni ter občinski svet. Ko so dvignili krsto z galavoza, je blagoslovil rajnika pred velikimi vrati nadškof koadjutor dr. Nagl. Med petjem „Miserere“ so nesli rajnika, za katerim je korakal cesar, v veliki presbiterij, kjer je sledil drugi blagoslov. Cesar je nato zapustil presbiterij in se podal skozi mali žagrad v svoj voz. Krsto so med tem dvignili in jo nesli med zvoki velikih sv. Štefan-skih orgelj nazaj skozi velika vrata na galavoz. Pogreb je nato korakal po Rothenurmstraßi, Franz Josefs Kai, Aspernski trg, kjer so zasedli pogrebi pripravljeni kočije in se odpeljali na centralno pokopališče. Začasno so položili Luegerjevo truplo v grob njegove matere. Ob odprti gomili so govorili podžupan dr. Porzer in dr. Gessmann; prvi v imenu občinskega sveta, drugi v imenu vodstva krščansko-socialne stranke, mestni svetnik Wessely za meščanski klub,

magistratni ravnatelj Appel za mestno uradništvo, prof. Avrel Popovič za Rumunce. Pevsko društvo avstrijskih železniških uradnikov je zapelo Goethejevo „Wanderers Nachlied“, nakar so izročili dr. Luegerjeve zemeljske ostanke materi zemlji.

Pogreb je bil ob ¼4. uri popoldne končan. Množice ljudstva so stale v gostem špalirju do centralnega pokopališča. V sprevodu in ob straneh je bilo najmanj 1½ milijona ljudi. Za krsto je stopalo najmanj 50.000 oseb, med njimi 800 nižjeavstrijskih županov. Tirolci in Rumunci so odposlali odposlanstvo v narodnih nošah. Pred krsto so vozili na 15 vozeh vence, večino vencev so pa morali pustiti na rotovžu.

Mala politična naznanila.

Dne 11. sušca: Vojni sporazum med Rusijo in Bolgarijo je gotova stvar. Rusija se je zavezala, da bo branila Bolgarijo v slučaju njene vojne s Turčijo. — Turčija je dovolila Srbiji zgradbo Adrijske železnice. — Iz Harbina se poroča, da proglasi japonski cesar priklonjenje Koreje.

Dne 12. sušca: Iz Aten se poroča: Sedaj, ko se je smatral položaj kot izboljšan, so se razmere nenadoma zopet tako izpremenile, da se ne ve, ali bodo odstopili zopet nekateri ministri, ali se zgodilo kaj popolnoma nepričakovane. — Berolinske vesti potrjujejo, da pojde srbski kralj Peter v Carigrad. Tozadevno sporazumljenje se je po berolinskih vestih dogledlo na ta način, da bo Srbija v slučaju vojne med Bolgarijo in Turčijo vsaj nevtralna, Turčija pa da Srbiji za to zažene trgovinske olajšave. — Ruski zunanji minister Izvolski namerava v dumi poročati o pogajanjih z Avstro-Ogrsko, da nastanejo zopet normalne diplomatske zveze med Avstro-Ogrsko in Rusijo.

Dne 13. sušca: Bolgarski kralj Ferdinand utegne tekom tega tedna obiskati turškega sultana. — Dne 16. t. m. sprejme papež nemškega državnega kancelarja Bethmann-Hollwega. — V Saragosi v Spaniji se je vršil shod katoličanov, naperjen proti posvetnim šolam. Po shodu je prišlo do spopada med udeleženci shoda in njih nasprotniki. Policija je morala potegniti sablje.

Dne 14. sušca: Francoski listi so mnenja, da se bo skoro gotovo izvršilo sporazumljenje med Bolgarijo in Turčijo z ozirom na to, ker bolgarski kralj potuje na nasvet Rusije v Carigrad. Pride do zveze balkanskih držav s sporazumljenjem Turčije. — V Atene prihajajo iz cele Grčije odposlanstva kmetov, ki zahtevajo parcelacijo in razdelitev zemlje. Po oeli deželi narašča gibanje med kmeti. — V parlamentarnih krogih se trdi, da bo češki deželni zbor v drugem tednu meseca aprila zopet sklican.

Dne 15. sušca: Cesar je danes sprejel v avdienci ogrskega ministrskega predsednika grofa Khuen-Hedervarya, ter pritril njegovemu načrtu o razpustu ogrskega državnega zbora, ki bo razpuščen dne 22. sušca. — Danes je bil princ Liechtenstein soglasno izvoljen za političnega voditelja nemške kršč. socialne stranke.

Razne novice.

* **Imenovanje.** Naučni minister je imenoval g. dr. Avgusta Žigona za amanuensisa na licealni knjižnici v Ljubljani.

* **Deželni šolski svet** je v svoji seji dne 10. t. m. sklenil, da se razširi petrazredna ljudska šola pri Sv. Tomažu pri Ormožu v 6-razredno.

* **Iz pošte.** Poštna ekspedientinja Frančiška Zinauer v Grižah pri Celju je dobila mesto pošne ekspedientinje pri poštnem uradu v Rečici.

„Govedo“, pravim mirno.
Skoro bi jeze počil.
„Ti, ne imej me za norca. Ta pijan slodej mi spi je vso droženko.“
„Kaj morem jaz za to?“
„Zakaj si mi rekel?“
„Lagati se ne sme. Zakaj nisi skril!“
„Kaj pomaga. Ta človek najde itak.“
„Potem se pa znosi nad njim.“
Vendar tovariš tega ni naredil. Odšel je silno jezen, tredeč, da mi nikdar več ničesar ne da.
To mi pa ni bilo posebno po godu. Tahtal sem, kako bi ga spravil v dobro voljo. Pa sem si domislil. Šel sem k njemu. Skoraj bi me vrgel čez stopnice.
„Kolega, oprost. Nekaj sem si zmislil.“
Pogledal me je čez ramo.
„Nú...“
„Ludvika bova potegnula.“
Tako je bil prijazenjši.
„Kako?“
„Le poslušaj. Še imaš kaj droženke?“
„Menda je prešteješ na kaplje. Drugo je vse izpila ta mrha. Pa z enim daškom...“
Tovariš se je pripravil, da bi se zopet razjezil.
„Nič ne de. Jaz kapim špirta. Ostanek droženke in špirta pomešava z vodo. In s to pogostiva Ludvika. Njegovemu kosmatemu grlu je to vse eno, da le „vreče“.“
Bil je zadovoljen.
„Ampak“, pravim, „tudi midva bodeva morala piti.“
„Seveda.“
„Kako to narediti.“
Nekaj časa sva tahtala, pa si zmislil tovariš.
„Tako bo. Tri politterske, črne steklenice si morava

preskrbeti. V eni naj bo špirt namešan z vodo, v ostalih dveh, in ti bodeta za naju, pa vino, da ne bova pijana.“

Jaz sem bil s tem predlogom prav zadovoljen, posebno, ker je tovariš rekel, da to vse on preskrbi na svoje stroške.

Dogovorila sva se še, da ne bo kake pomote, kako naj najini steklenice zaznamuje, in on se je spravil na delo. Jaz bi gotovo storil bolje, če bi to stvar, če že ne pustil pri miru, vsaj sam preskrbel.

Za eno uro, bilo je poldvanajstih, pride tovariš in naju z Ludvikom povabi, naj greva, dobil je zopet tri steklenice droženke. Ludvik je bil ves vzradoščen, še od prej nekoliko „prosvitlen“, jaz pa sem se smejal, kako bo pil ta kosmati špirt.

Tovariš da vsakemu steklenico, češ, naj pazimo, če bi kdo prišel, da brzo skrijemo. Nato trčimo, da je zamolklo zadonelo po uradu in pijemo. Tovariš je pil krepko, istotako Ludvik. Ta sploh ni nič čutil in še je pohvalil, da je dobra kapljica, da si ni tašna, kakor mu jo je dal pred dvema urama. Jaz pa sem moral imeti posebno kisel obraz, zakaj tovariš se je krohotal na vse grlo.

„Nú, ali tebi ne ugaja?“
In namignil mi je z očmi, naj pritrdim.
„O zelo“, sem se delal pegumnega, da si mi je vleklo čaljusti vkup. „Vendar je bila pred dvema urama boljša.“
„Nú saj ta tudi ni slaba“, meni Ludvik. „Pijmo, jaz imam precej dela.“

In zopet smo pili.
Gledal sem z obupanim obrazom steklenico in tovariša. Oba sta imela jasen obraz. Čutil sem se in mislil, kako morata biti taka, posebno moj tovariš, ko pa pije vendar tako kiselco, kakor jaz, pa se zna tako premagovati.

Tovariš se je neprestano smejal in mi kazal z očmi Ludvika, ki se je počutil kaj dobro pri svojem špirtu. Vendar se je meni jelo dozdevati, da se smeje meni.

Pravim mu potihem.

„Za Boga, kakega zloдея si pa kupil?“

„Pravega ljutomeržana...“

„Kaj blazniš?... Ta jesih, ljutomeržan...“

Tovariš se je še bolj smejal.

„Gotovo. Le poskušaj.“

In podal mi je svojo steklenico, kjer pa že ni bilo več mnogo v nji.

Pokušam.

„Nebeška kapljica... Pokušaj pa ti moje vino, boš pa videl, da te je nekdo očigani.“

„Misliš...“

Ko bi kdo videl njegov obraz, ko mi je rekel ta „misliš...“

„Pa vendar nisi...“ sem ga vprašal jezno.

„Kaj pa... jesih sem ti kupil, da boš vedel držati jenzik drogekrati.“

„In ta?“

Pokazal sem na Ludvika.

„Pje špirtus z vodo, on se počuti dobro. Le ti si tako izbirčen.“

Bil sem užaljen. Da me je tovariš tako opeharil in jaz bil taki bedak, da sem v veri, da se živjvoja oba s kislico, samo da Ludvik pije špirt in ga hvali, me je poparilo. Pol steklenice, to je četrta litra, izpiti jesih, naj poskušaj kdo. Šel sem jezen v svoj urad in še do tja sem slišal, kako se je tovariš krohotal...

„Nú le počakaj“, si mislim, „tudi moja glava ni vzrastla na zelno. Posvetim ti že še...“